

Verkondiging 14 juli 2024 – Matteüs 6: 24-34

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Soms denk ik terug aan de tweede klas van mijn middelbare schoolperiode. Van die tijd staat dat jaar wel het meest in mijn geheugen. Het was een periode dat ik in mijn inzet voor school volledig in het thema leefde: hakuna matata. Geen zorgen, alles komt goed...

Niet iedereen deelde dat gevoel gezien de die ik haalde. Mijn zus wil mij er weleens aan herinneren dat mijn ouders er anders over dachten, zich wel zorgen maakten. Terugkijkend denk ik dat het gelijk in het midden lag: alles is goed gekomen dat jaar, netjes overgegaan, maar – dat moet ik toegeven - wel met harder werken, meer inzet dan ik eerst deed. Het kwam toch niet aanwaaien.

Dat ik weleens aan dat jaar terugdenk, komt door nog iets anders. Aan het einde van de eerste klas ging een deel van de kinderen, ook vrienden, naar het gymnasium toe. Ik niet. Dat het zinvol zou kunnen zijn om Grieks en Latijn te leren, daar kon ik echt niets bij voorstellen... Wat heb je daar nu aan? Tja, een paar jaar moest ik het noodgedwongen toch leren... Doordat die kinderen de klas waren uitgegaan, ontstond er een nieuwe groep met andere jongens en meiden erbij en dat zorgde voor een grote verandering. Een paar vrienden sloten zich aan bij een andere groep jongens en ik raakte hen kwijt. Je komt dan in een situatie waar je weg moet vinden. Bij wie wil ik horen? Durf ik mijn eigen weg? Je bent zoekende, in jezelf word je heen en weer getrokken. Verdeeld over wat je wilt.

Bij wie wil ik horen? Durf ik mijn eigen weg te gaan? Het zijn vragen die passen bij die leeftijd, als puber, dat je zoekende bent naar jezelf, je zorgen maakt over je plaats in een groep, in de wereld. Die vragen zijn er niet enkel dan. Ook als je studeert, kun je die hebben. Dat je heen en weer geslingerd wordt van 'wat moet ik' of 'wanneer ben ik mijzelf?'.

Pas was ik met een paar vrienden in gesprek en daar waren ook enkelen zoekende. Goede banen, maar toch, heen en weer getrokken worden. Vragen leefden, zoals 'wat wil ik eigenlijk?' Houd ik vast aan de zekerheid die ik heb of durf ik mijn eigen weg te gaan?

Op die vragen geeft het gedeelte van vandaag, uit het Matteüsevangelie, niet direct een antwoord. Jezus schetst een beeld van de mens die God voor ogen heeft, van de mens naar Zijn hart. Aan ons is dan de opdracht om dat beeld te vertalen naar ons eigen leven. Als dit is wat God voor ogen staat, dan moet ik...

Een kenmerkende eigenschap van die mens is volgens Jezus dat die zich geen zorgen maakt, 'Hakuna Matata': 'Maak je geen zorgen over je leven, over wat je zult eten of drinken, noch over je lichaam, over wat je zult aantrekken.'

Hoewel ik deze woorden heel vaak heb gehoord en gelezen, werd ik dit keer getroffen door de hardheid ervan. Het zijn wel de eerste levensbehoeftes waar Jezus het over heeft: eten, drinken en kleding. Dat je daarover niet druk moet maken... Dat is te begrijpen als het gaat over het luxeprobleem dat je kunt ervaren: wat zal ik

vandaag eten: rijst eten, pasta of toch aardappels? Keuzestress is dat en dan denk ik: inderdaad, geen zorgen. Maar anders, als er helemaal niets te eten of drinken is, hoe kun je dan geen zorgen maken?

Ik las ergens dat je zorgen maken hier kunt zien als verdeeld raken, stuurloos worden, zwalken. Dat vind ik een mooi beeld. Of je nu fietst of met de auto rijdt, je moet niet steeds heen en weer sturen. Dan gaat het niet goed komen. Koers houden, daar gaat het om. Dat geldt voor elke situatie. In de woorden van ons Bijbelgedeelte: 'Niemand kan twee heren dienen.', zegt Jezus. Je kunt maar op een ding gericht zijn.

Jezus merkt dat zijn leerlingen heen en weer geslingerd worden. Daar kun je wel wat bij voorstellen. Ze hebben Jezus ontmoet en zijn verhaal trekt hen aan, maar hij is wel heel scherp en veeleisend. Ze worden heen en weer geslingerd: wat moeten zij? Jezus volgen met alle gevolgen of toch niet? Daar zullen vast en zeker stemmen van vrouw, kinderen en familie hebben meegespeeld: hé, vergeten jullie ons niet. Wat moeten die leerlingen?

Je zou denken dat Jezus hen geruststelt, begripvol reageert, zo van 'het is ook lastig, maar het valt wel te combineren.' Nee, zegt Jezus, ze moeten die dubbele houding opgeven en voor een ding kiezen en het andere loslaten.

Dat loslaten, geen zorgen maken, is niet een verwaarlozen in mijn ogen, eerder een vrij zijn. Problemen of zorgen kunnen je helemaal in beslag nemen. Dat je aan niets anders kunt denken dan aan dat. Je wordt er volledig ingezogen. Bij het 'geen zorgen' maken gaat het om een vrij zijn, er los van komen. Dat ze je niet meer volledig in beslag nemen. Ze zijn er nog wel, maar je zit er niet meer met huid en haar in. Je kunt je eigen keuzes maken, eigen koers varen.

Die koers is in ons verhaal: gericht zijn op God. 'Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid.' Deze woorden zou ik vandaag zo willen omschrijven: 'Probeer die mens te zijn die God voor ogen heeft, die niet heen en weer geslingerd wordt, juist vrij is. Gericht op God en op wat goed is om te doen.'

Als je zo leeft, zul je volgens Jezus iets merken en dat is dat er voor je gezorgd wordt. 'Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat allemaal nodig hebben.', zegt Jezus. Onthoud dat. God weet van de dingen die ons bezighouden, waar wij ons zorgen kunnen maken. Het is Hem bekend. Hij zal voor ons helpen.

'Hakanu matata / geen zorgen', volgens Jezus heeft God een mens voor ogen die zich vrij voelt, die koers houdt, keuzes durft te maken. En zo zijn weg gaat met God.

Deze week bekeek ik mijn aantekeningen van de vergadering die wij gehad hebben met de Ochtendpluscommissie en de ouders van de kinderen die de overstap maken. Uiteindelijk zijn wij bij het thema 'hakuna matata' / geen zorgen uitgekomen. In mijn aantekeningen las ik de andere woorden, zinnen die toen genoemd zijn. 'Je mag zijn zoals je bent. Wees jezelf. Blijf jezelf. Goed zoals je bent.' Daarin klinkt de wens door dat de kinderen zich vrij voelen, vrij van wat anderen denken of vinden. Of wat je denkt dat zij vinden. En het lef hebben om hun eigen weg te gaan.

Als ik tegenwoordig door de regen fiets, word ik eraan herinnerd hoe ik mij als puber druk maakte om wat anderen dachten. Bij regen op weg naar de middelbare school piekerde ik niet om een regenpak aan te trekken. Dat was niet stoer. Liever een nat pak dan z'n broek of jas aan. Nu denk ik: waar maakte ik mij toen druk over?

Vrij zijn, het zijn niet altijd anderen die het ons lastig maken, vaak zijn wij zelf de oorzaak. Dat wij veel zorgen, stress op onszelf leggen, omdat wij heel veel moeten: slanker, fitter, stoerder, sterker zijn. Goed presteren, hoge resultaten halen. Wij leggen onszelf veel lasten op.

'Maak je geen zorgen', 'Hakanu Matata', wees vrij, dat wensen wij de kinderen toe die de overstap maken, dat zij durven hun eigen koers te varen, maar die wens geldt evengoed onszelf, dat wij ons vrij voelen. Hoe oud je bent, ook dan kan nog dwarszitten wat anderen van je denken, wat jezelf moet. Dan geldt de oproep: 'Wees vrij!'

Wees vrij én houd koers! Durf keuzes te maken. Om zo dicht bij jezelf te blijven en niet te veel meegaan in wat anderen willen. Vind je eigen weg.

Houd koers, het heeft ook alles te maken met God. Jezus roept op tot die zorgeloosheid, omdat wij zo dicht bij de mens komen die God voor ogen heeft, een mens in verbondenheid met Hem.

Die verbondenheid is er. Is gegeven. Jezus zegt: 'Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat allemaal nodig hebben.' De Heer zorgt voor ons, is ons zegenend nabij. Hij gaat met ons mee, is aanwezig in ons leven. Met Zijn zorg en nabijheid. Die liefde gaat vooraf aan alles wij doen.

Het koers houden is blijven bij die zorg en nabijheid. Bij die liefde. Dat gaat niet vanzelf, daarvoor moet je inzetten, want wij hoeven er heel weinig voor te doen om op te gaan in de dagelijkse zorgen. Dat gaat als vanzelf. Daarom moeten wij onszelf oefenen om op God gericht te zijn en te blijven, om in vertrouwen op Hem te leven.

Dan kunnen gebruiken ons helpen, zoals het samen komen in de kerk, het elkaar ontmoeten als gelovige. De Bijbel en het bidden. Het zijn gewoontes die ervoor kunnen zorgen dat wij herinnerd worden aan het vrij zijn, aan het koers houden. Dat wij de mens zijn naar Gods hart.

Deze week heb ik veel teruggedacht aan de tweede klas van mijn middelbare school. Ik bedacht mij: er zullen er vast meer zijn geweest, toen die toen zoekende waren. Bij wie wil ik horen? Durf ik mijn eigen weg? Volgens mij was het ook dat jaar dat ik bevriend raakte met een andere jongen. Zo zien je maar. Hakuna matata, geen zorgen. Wees vrij en houd koers!

Amen

